

Organizatori / Organisers:

Škola primijenjene umjetnosti i dizajna (ŠPUD) /

School of Applied Arts and Design,

ISO – Izložbeni salon Izidor Kršnjači / Izidor Kršnjači Gallery i

Udruga bivših učenika ŠPUD-a Zagreb – ubu /

Association of Former ŠPUD Students Zagreb – ubu

ISO – Izložbeni salon Izidor Kršnjači

Trg Republike Hrvatske 11, Zagreb

e-mail: izložbenosalon.izidorkrsnjavi@gmail.com

web: ss-primjenjenaumjetnostidizajn-zg.skole.hr

fb: @isospud

Voditeljica ISO-a / Manager: Dinka Pavelić

Voditeljica projekta ISO-a / Project manager: Bernarda Cesar

Asistent ISO-a / Assistant: Igor Blaha

Savjet ISO-a / Council: Martina Božić, Marija Juza, Irena Kraševac,

Vinka Mortigija Anušić, Matej Pašalić, Filip Pintarić, Ivan Skvrce

Postav izložbe / Curators: Željko Koprolčec,

Bernarda Cesar, Monika Markić

Dizajn i prijelom izložbe / Exhibition design:

Monika Markić / Organizam

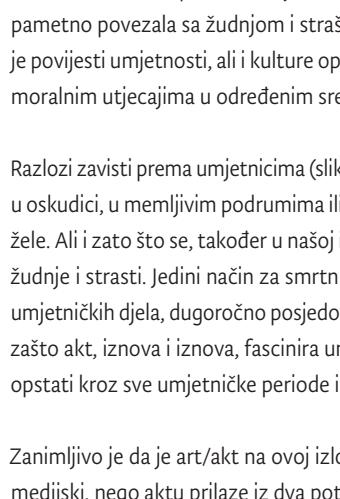
Predgovor / Foreword: Mirko Ilić

Dizajn i prijelom kataloga / Catalogue design:

Monika Markić / Organizam

Idejno oblikovanje plakata / Idea design: Goran Martin Štimac

Tehnička podrška / Technical support: Dejan Črep, Nenad Weltinger

Povijest ljudske vizualne kulture započinje pećinskim crtežima i skulpturicama životinja i ljudskog tijela i to prvenstveno skulpturama ženskog tijela naglašenih tjelesnih karakteristika. Ta naglašenost simbolizira žensku plodnost koja obećava genetski nastavak vrste. Da bi se to desilo, priroda je to vrlo pametno povezala sa žudnjom i strašću. Od pećine na dalje ljudsko tijelo, naročito žensko, konstanta je povijesti umjetnosti, ali i kulture općenito. Naravno s nekim manjim pauzama uvjetovanim religijsko moralnim utjecajima u određenim sredinama i vremenima.

Razlozi zavisti prema umjetnicima (slikarima i kiparima) sigurno nisu radi toga što u našoj imaginaciji žive u oskudici, u memljivim podrumima ili prokišnjavajućim tavanima, već zato što rade, ili ne rade, kada to žele. Ali i zato što se, također u našoj imaginaciji, tu uvijek nađe netko obnažen, netko vrijedan njihove žudnje i strasti. Jedini način za smrtnike (ne-umjetnike) postati dio toga je bilo i ostalo kupovanje tih umjetničkih djela, dugoročno posjedovanje bar vizualnog djela te žudnje i strasti. To je vjerojatno razlog zašto akt, iznova i iznova, fascinira umjetnike i nas smrtnike. I zašto je uspio ostati svjež i zanimljiv te opstati kroz sve umjetničke periode i umjetničke pokrete.

Zanimljivo je da je art/akt na ovoj izložbi rezultat rada dva različita umjetnika. Oni nisu različiti samo medijski, nego aktu prilaze iz dva potpuno različita smjera.

Željko Koprolčec u svom fotografskom pristupu preuzima totalnu kontrolu nad svim procesima kreiranja fotografije. U njegovom pristupu nema ničega nepromišljenog, nema ničega što je van njegove kontrole. Svaki tračak svjetla je pažljivo kontroliran. Boje su minimalne, većinom su to tonovi sepije. Poze modela su pažljivo koreografirane i statične. Osjeća se potpuni nedostatak fizičke dinamike, pokreta modela. Jedini pokret je svjetlo koje putuje po oblinama tijela. I sam umjetnik u procesu pritiskanja okidača na kameru radi to minimalnim pokretom.

Pristup Duška Šibla je totalno obrnut. Sve je naizgled ostavljeno slučaju. Nedefinirani potezi kista, primarnih boja, duge, široke i divlje krivulje koje pleše po površini platna. Da bi se postigla ta fluidnost i senzualnost poteza linija, umjetnik fizički mora plesati kistom po platnu. On pleše s linijama. Ta umjetnikova energija, proces kojim stvara art/akt, pretvara model u naznaku, haiku na rubu apstrakcije.

Susret ta dva potpuno različita pristupa na istoj površini stvara sasvim novu vizualnu informaciju, započinje dijalog u našim očima. Prva reakcija oka je da pokušava "čitati" rad/sloj svakog od tih umjetnika odvojeno. Oko se prebacuje s jednog sloja na drugi i natrag, sve dok se oko i mozak ne usklade i počnu "čitati" oba sloja kao jedan. Tu počinje dijalog umjetnosti ta dva stvaraoca. Tu se pojavljuje "nešto treće".

Opasno crvena

